

lige, og saa ere de paalidelige ligesaagodt overfor Finantsministeren, der er deres Forsatte, som de ere det ligeoverfor det ærede Medlem for Vro, der er deres Ven, eller ogsaa ere de det ikke, og saa due heller ikke hans private Erklæringer (Medfignelse af Steenstrup). Jeg kan ikke see rettere, end at, naar man overhovedet vil bygge en Dom paa, hvad „de praktiske Mænd“ mene, maa deres Dom gjælde ligesaa godt i det ene Forhold, som i det andet. Jeg tvivler paa, at det vil lykkes ved nogen Soldvæstion, der ligger indenfor Grændser, som man kan tænke sig fornuftige eller hensigtsmæssige for vort Land, at tilvebringe en „Reduction i større Omfang“ eller en „stor Reduction“ i vort Soldpersonale. Der kan foregaae en Simplification i Forretningerne, de kunne noget lettes og forkortes; men jeg troer ikke efter de under tidligere Debatter fremkomne Oplysninger, at det vil være muligt at reducere i noget større Omfang det Personale, der habes nu, og navnlig troer jeg, at man rundt omkring i Landet maa vedblive at have omtrent det samme Antal Soldsteder som nu, og skulde man end komme dertil, at hist og her i Landet en enkelt Post kan inddrages, troer jeg dog ikke, at det vil spille nogen stor Rolle i hele vort Soldbudget. Hvad der derimod kan være Tale om, det er, at Opkrævningen af Soldindtægterne kan komme til forholdsvis at koste mindre og mindre, alt eftersom Soldindtægterne stige; en saadan Fremgang har netop fundet Sted i de foregaaende Aar i høj Grad, og hertil vil foresten ogsaa dette Lovforslag, hvad enten det bliver vedtaget, som Udvalget har foreslaaet, eller som Finantsministeren har foreslaaet, yde et meget væsentligt Bidrag; thi denne Lov er i Virkeligheden en Reduction af Personale paa ikke faa Punkter. — Egeoverfor den ærede Ordfører maa jeg med Fornøielse erkjende, at de forløbne Dage have fornyet hans Forraad af Milddhed og Blidhed, og overfor mig har han, skjøndt uenig, talt med saamegen Belivillie, at jeg ikke skal gaae videre i Rette med hans Uttringer. Kun maa jeg sige dette, at dersom man skal forhandle Lønningspørgsmaal paa Grundlag af, hvad Udvalget i sin Betænkning har kaldet Hensyn-

net til „vor Embedsstands Underhold“, eller hvad det ærede Medlem i sine Uttringer kaldte „Embedsstandens Interesse“, saa kommer man ganske vist ind paa et heelt forkeert Spor. — Det er ikke det Standpunkt, man skal stille sig paa ved disse Lønningslove: Embedsstandens Underhold eller Embedsstandens Interesser, og det Standpunkt har jeg anset for høist urigtigt at stille mig paa. Jeg har ikke paa nogen Maade tænkt paa ved mine Udtalelser at lægge til Maalestof, hvad Embedsstanden maatte ønske eller kunde ansee sig bedst tjent med. Jeg har talt for at vise en forstandig Liberalitet, og det af Hensyn til Stats tjenestens Lørv og Statskassens Interesser — det eneste Standpunkt, paa hvilket en Rigsdagsmand med Rette kan stille sig; ethvert andet vil jeg for mit Vedkommende ansee for urigtigt og upassende. Vore Anskuelser kunne være divergerende med Hensyn til, hvad der er rigtigt og fornuftigt i saa Henseende, og Udvalget kan godt med Overbeviisning sige: vi have været — den ærede Ordfører brugte dette Udtryk, — „høist moderat.“ Ja, det ærede Udvalg har været høist moderat, forsaavidt som dets Afslag hvert for sig ere temmelig smaa: 100, 200 høist 250 Rd. dreier det sig om, og det synes jo høist moderat. Men det er dog et Spørgsmaal, om man kan anvende dette Udtryk overfor de samlede Sætter i Lønningslovene. Jeg antager nu, at Finantsministeren har stillet sit Forslag ikke som et, ved hvilket han var belabet paa at prutte. Jeg antager, at Regjeringen har stillet et Forslag til Rigsdagen, som i det Hele var et Udtryk for, hvad den ansaae for at være af Hensyn til Stats tjenestens Lørv de rette og gode Lønninger. Havde Ministeriet villet prutte med os, kunde det jo have lagt en 100 à 200 Rd. til, for at Folkethinget kunde have Noget at slaae af paa. Men dette vilde efter min Overbeviisning være en forkeert Fremgangsmaade, og dersom Folkethinget eller Rigsdagen i det Hele vilde saaledes ved alle mødende Tilfælde være „høist moderat“ og knappe 100 à 200 Rd. af overalt, vil Følgen blive, at Ministeriet efterhaanden lærer Kunsten og sætter Lidt til, som er bestemt til at være et Offer for Folkethingets Lyft til at